

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων

Ομιλία μακαριστού π. Συμεών Κραγιοπούλου

Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων

Σήμερα πού εἶναι ἡ Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, κατ' ἀρχήν θά ἤθελα νά πῶ κάτι πού, ὅσο καί ἂν τό ἔχουμε πεῖ καί ἄλλη φορά, δέν εἶναι κακό νά τό ἐπαναλάβουμε. Μάλιστα, πρέπει πολλά πράγματα νά τά ἐπαναλαμβάνουμε, διότι τά πνευματικά δέν εἶναι ὅπως τά ἄλλα, πού γίνονται βαρετά, ὅταν τά ἐπαναλαμβάνει κανείς. Τά πνευματικά δέν ἐξαντλοῦνται μέ μιά φορά, μέ δύο φορές, μέ χίλιες φορές. Πάντοτε εἶναι ἀνεξάντλητα, καί γι' αὐτό πάντοτε πρέπει νά τά ἐπαναλαμβάνουμε. Ἄλλωστε, αὐτά εἶναι πού ἔχουν σημασία, καί ἐνὸς ὑπάρχουμε σ' αὐτόν τόν κόσμο, θά τά ἀκοῦμε πάλι καί πάλι, ἕως ὅτου γίνουν ζωὴ μας.

Οἱ ἅγιοι ἀποκαλύπτουν τό Ἅγιο Πνεῦμα

Ἐκεῖνο λοιπόν πού θέλω νά ἐπαναλάβω, μέ τήν εὐκαιρία πού σήμερα, Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, γιορτάζουμε ὅλους τούς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὅτι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, ἀπεκάλυψε τόν Πατέρα, τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀπεκάλυψε τόν Υἱό, καί οἱ ἅγιοι ἀποκαλύπτουν τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Ἡ ὑπαρξη τῶν ἁγίων, ἡ παρουσία τους, ἡ πραγματικότητα τῶν ἁγίων, φανερώνει, ἀποδεικνύει ὅτι πράγματι ἦλθε τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο κατοικεῖ καί παραμένει στήν Ἐκκλησία. Διότι ἅγιος δέν μπορεῖ νά γίνει κανείς ὁ μόνος του, ὅ,τι κι ἂν κάνει. Κι ἂν κοπιᾶσει κι ἂν ἀγωνιστεῖ κι ἂν ἀσκηθεῖ κι ἂν ταλαιπωρηθεῖ κι ἂν ἀκόμη, ἄς ὑποθέσουμε, μπορέσει νά ἀποκτήσει ὅλες τίς ἀρετές, δέν γίνεται μέ αὐτά ἅγιος. Ἅγιο κάνει τόν ἄνθρωπο τό Ἅγιο Πνεῦμα. Καί πάλι, ὄχι μέ τήν ἔννοια ὅτι τόν κάνει ἅγιο καί φεύγει, ἀλλά μέ τήν ἔννοια ὅτι μένει μέσα του, καί ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖο εἶναι ἅγιο, πανάγιο, καθιστᾷ καί τόν ἄνθρωπο ἅγιο.

Ὅπως ἔχουμε πεῖ ἐπανειλημμένως, ὅταν τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι μέσα στήν ψυχή, τή μεταμορφώνει τήν ψυχή, τήν ἀγιάζει. Δέν μένει δηλαδή ἡ ψυχή αὐτό πού εἶναι καθ' ἑαυτήν, καί ἀπλῶς εἶναι μέσα της τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλά τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν κάνει ὅ,τι εἶναι καί αὐτό τό ἴδιο. Ὅμως αὐτό τήν κάνει ἔτσι. Δέν γίνεται μόνη της ἡ ψυχή ἀπλῶς μέ τόν ἀγῶνα. Ἄν φύγει τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὁ μεγαλύτερος ἅγιος θά εἶναι ἕνα τίποτε· θά εἶναι ἕνας κοινός ἄνθρωπος.

Ὁ ἀπώτερος σκοπός τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ

Ὁ Υἱός φανέρωσε τόν Πατέρα, τό Ἅγιο Πνεῦμα φανέρωσε τόν Υἱό, οἱ ἅγιοι φανερώνουν τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀλλά ἐπίσης ἡ ὑπαρξη τῶν ἁγίων, ἡ πραγματικότητα τῶν ἁγίων, μάς πείθει πώς, ὅ,τι κάνει ἀνέκαθεν ὁ Θεός, τό κάνει, ἀκριβῶς γιά νά γίνουν ἅγιοι αὐτά τά λογικά ὄντα πού λέγονται ἄνθρωποι. Δέν κάνει ὅ,τι κάνει ὁ Θεός γιά νά βρῖσκεται σέ δουλειές ἢ γιά νά μάς ἐντυπωσιάζει μέ ὅ,τι κάνει, μέ τή μιά ἢ τήν ἄλλη ἐκδήλωσή του, ἀλλά γιά νά γίνουν οἱ ἄνθρωποι ἅγιοι. Σέ τελευταία ἀνάλυση, ὁ ἀπώτερος σκοπός τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι νά γίνουν οἱ

άνθρωποι ό,τι εΐναι καΐ ό θεός· όχι κάτι λιγότερο.

Δέν ύπάρχει κάτι πού τό κρατάει ό θεός καΐ δέν τό δίνει στόν άνθρωπο. Δέν ύπάρχει κάτι πού τό έχει ό θεός καΐ δέν τό δίνει νά τό έχει καΐ ό άνθρωπος. Τό μόνο τοϋ θεοϋ πού δέν δίνεται εΐναι ή οϋσία. Δηλαδή ό άνθρωπος καΐ όποιοδήποτε άλλο λογικό όν δέν γίνεται κατ 'οϋσίαν ό,τι εΐναι καΐ ό θεός. Κατ 'οϋσίαν θεός εΐναι ό θεός. Ό άνθρωπος γίνεται ό,τι εΐναι ό θεός αλλά κατά χάριν· δηλαδή τόν κάνει ό θεός έτσι, χωρίς όμως νά αλλάζει τήν οϋσία του. Διότι όπως καΐ νά έχει τό πράγμα, ό άνθρωπος δέν εΐναι θεός· εΐναι άνθρωπος, εΐναι δημιούργημα, εΐναι κτίσμα. Όμως έχει μεγάλη σημασία τό ότι τά πάντα κάνει ό θεός, γιά νά κάνει καΐ τόν άνθρωπο ό,τι εΐναι καΐ ό ίδιος. Όμοιοι αϋτῶ έσόμεθα. Καΐ καταλαβαΐνουμε πόσο αποπροσανατολιζόμαστε, πόσο έξω πέφτουμε, πόσο απομακρυνόμαστε από τήν αλήθεια, πόσο σφάλουμε, όταν παίρνουμε τά πράγματα διαφορετικά.

Μπορεΐ νά έχεις μιά κάποια σχέση μέ τόν θεό, μπορεΐ νά αναφέρεσαι στόν θεό, νά προσεύχεσαι, μπορεΐ νά θυμᾶσαι κάποια πράγματα πού λέει ό θεός, καΐ νά ασχολεΐσαι μέ αϋτά καΐ νά τά μελετᾶς, αλλά νά τό κάνεις γιά πολλούς καΐ διαφόρους άλλους λόγους καΐ όχι γι 'αϋτόν τόν ένα λόγο, γι 'αϋτόν τόν ένα σκοπό, ότι δηλαδή ό θεός θέλει νά σε κάνει κι έσένα ό,τι εΐναι αϋτός.

Ό θεός θέλει νά σε κερδίσει μέ τήν αγάπη του καΐ όχι μέ τή βία. Δέν θέλει νά σε ξεγελάσει, έστω καΐ μέ καλό τρόπο, οϋτε έσύ μπορεΐς νά δεχθεΐς τά αγαθά τοϋ θεοϋ, τή χάρη του καΐ νά γίνεις όμοιος μέ τόν θεό, άν, τρόπον τινά, ξεγελαστεΐς. Ό θεός σοϋ φανερώνεται, σοϋ αποκαλύπτεται, εΐναι μαζί σου, εΐναι κοντά σου, σε ακολουθεΐ πάντοτε καΐ εΐναι έτοιμος νά σοϋ τά δώσει όλα, όμως περιμένει έσύ έλεύθερα νά τό καταλάβεις αϋτό, νά τό αναγνωρίσεις, άφοϋ συγκρίνεις όλα τά άλλα μέ τόν θεό καΐ δεΐς ότι όλα τά άλλα δέν εΐναι τίποτε. Ό θεός εΐναι πού ύπάρχει, καΐ αϋτόν μόνο πρέπει νά προτιμήσει κανείς.

Βλέποντας ό θεός ότι τόν προτιμᾶς, ότι συγκλίνεις πρός αϋτόν,

ὅτι αὐτόν ζητᾷς, αὐτόν θέλεις, καί ὅλα τὰ ἄλλα ἐξαφανίζονται γιά σένα μπροστά του, σέ δέχεται, σέ ἀγκαλιάζει, σέ κερδίζει μέ τήν καλή ἔννοια, σέ κάνει δικό του, ὁμοιό του, σέ κάνει ἅγιο· ὄχι ἀπλῶς ἕναν καλό ἄνθρωπο, ὄχι ἀπλῶς ἕναν ὑποφερτό ἄνθρωπο· ὄχι. Σέ κάνει ἅγιο. Βέβαια, αὐτό γίνεται σιγά-σιγά καί ὀλοκληρώνεται τήν ὥρα τοῦ θανάτου, ὀλοκληρώνεται στήν ἄλλη ζωή, ἀλλά ὅπωςδήποτε ὅμως ἀρχίζει ἀπό δῶ, καί ποιοτικά εἶναι τό ἴδιο.

Καταλαβαίνετε τώρα γιατί δέν μπορούμε νά εἴμαστε χριστιανοί, ἂν δέν δεχόμαστε ἁγίους, ἐάν δέν πιστεύουμε σέ ἁγίους. Ἀφοῦ ὅλα ὅσα κάνει ὁ θεός, τά κάνει, γιά νά ἁγιάσει τόν ἄνθρωπο καί ὄχι ἀπλῶς γιά νά τόν σώσει, ὅπως ἐμεῖς τό ἐννοοῦμε. Διότι καί αὐτό καμιά φορά χάνει τό νόημά του, ἂν τό πάρεις μέ κοσμικό πνεῦμα, δηλαδή ἀπλῶς νά τόν βοηθήσει, ἀπλῶς νά τακτοποιήσει τά θέματά του. Ἀπό τότε πού ξέρουμε τήν ἱερά ἱστορία, ὅ,τι κάνει ὁ θεός, τό κάνει γιά νά ἁγιάσει τόν ἄνθρωπο. Καί αὐτό σημαίνει νά τόν κάνει ὁμοιό του· ὄχι κάτι παρακάτω. Ὅμοιό του.

Ὅλο τό ἔργο τοῦ θεοῦ εἶναι ἀνύπαρκτο, ἅμα βγάλεις τούς ἁγίους

Ποιός εἶσαι ἐσύ τώρα πού ἔρχεσαι καί λές: «Τί εἶναι οἱ ἅγιοι; Δέν εἶναι τίποτε οἱ ἅγιοι. Ἐγώ δέν πολυσκέπτομαι τούς ἁγίους, δέν πολυπροσεύχομαι στούς ἁγίους, δέν τούς πολυπαραδέχομαι». Ξέρεις τί λές; Καταλαβαίνεις τί λές; Τό νιώθεις πόσο ἔξω εἶσαι ἀπό τήν ἀλήθεια, πόσο δέν τά κατάλαβες καλά τά πράγματα;

Ἄμα βγάλεις τούς ἁγίους, μετά δέν ὑπάρχει Ἐκκλησία· ὅλο τό ἔργο τοῦ θεοῦ εἶναι ἀνύπαρκτο. Λέγοντας ἁγίους δέν ἐννοοῦμε ἀπλῶς κάποιους πού ἦταν ἀξιόλογοι ἄνθρωποι καί κάτι προσπάθησαν νά κάνουν. Ἄγιοι εἶναι αὐτοί οἱ ὁποῖοι προτίμησαν πάνω ἀπό ὅλα, καί ἀπό τόν ἑαυτό τους ἀκόμη τόν Χριστό, στό πρόσωπο τοῦ ὁποῖου φανερώθηκε ὁ θεός, καί δόθηκαν στόν θεό μέ ὁποιαδήποτε θυσία. Καί ὁ θεός τούς δέχθηκε, τούς ἔκανε πέρα γιά πέρα δικούς του καί τούς ἁγίασε.

Ἐπομένως, ὅταν τιμᾷς τόν ἅγιο, τιμᾷς τόν θεό· ὅταν ἀναγνωρίζεις τόν ἅγιο, ἀναγνωρίζεις τόν θεό· μέ τήν ἔννοια

δηλαδή ότι ο θεός δεν είναι κάπου αποτραβηγμένος, αλλά φανερώνεται στους ανθρώπους μέσα από τη ζωή των αγίων. Ύπηρχε κάποτε μόνο ο θεός, αλλά όμως ο ίδιος ο θεός θέλησε από αγάπη να φτιάξει και λογικά όντα, τους αγγέλους και μετά τους ανθρώπους, πού θα είναι κατά χάριν όπως είναι και αυτός. Ποιός είσαι εσύ και τό απορρίπτεις αυτό; Ποιός είσαι εσύ και δεν τό αναγνωρίζεις; Δεν καταλαβαίνεις ότι ανατινάξεις στον άέρα όλη τήν οίκονομία του θεου, όλο τό έργο του θεου, τον ίδιο τον θεό; Ο θεός δεν παθαίνει τίποτε, αλλά στή δική σου σκέψη, στο δικό σου μυαλό ανατινάζονται όλα αυτά στον άέρα.

Δέν γίνεται χωρίς να έχουμε αγίους. Και, αν θέλετε, δεν έχει κανένα νόημα να υπάρχουνε σ' αυτόν τον κόσμο, να υπάρχει ή Έκκλησία, να υπάρχουνε έμεϊς μέσα στην Έκκλησία, να συνεχίζεται ή ζωή, αν δεν γίνονται και σήμερα άγιοι, αν ο θεός δεν μπορεί να κάνει και σήμερα αγίους. Αυτό είναι τό έργο του. Αν υποθέσουμε ότι σταματάει κάπου αυτό και δεν συνεχίζεται, αν για κάποιους λόγους δεν πιάνει πλέον ή ενέργεια του θεου και δεν μπορεί να αγιάζει τους ανθρώπους, τελειώνει ο κόσμος. Δεν χρειάζεται από κει και πέρα ο κόσμος, άσχετα τί προγραμματίζουμε έμεϊς και τί σχεδιάζουμε.

Η δευτέρα παρουσία, τό τέλος του κόσμου πού θα έλθει, θα έλθει και μέ αυτή τήν έννοια, ότι αυτό πού είχε να κάνει ο θεός τό έκανε, τελειωσε· δεν γίνεται άλλο. Η στάση των ανθρώπων, των λογικων αυτων οντων, είναι πλέον τέτοια, πού φανερώνει ότι δεν δέχονται τή χάρη του θεου, τήν ενέργεια του θεου, και τότε σταματουν όλα.

Τελειώνει ο κόσμος αυτός, και εμφανιζόμαστε όλοι ένώπιον του θεου, για να τακτοποιήσει τον καθένα μας κατά τά έργα του. Αν τά έργα μας τά κάναμε από αγάπη προς τον θεό και μετανοοϋντες για τίς άμαρτίες μας, αν μέ τά έργα μας δείξαμε ότι αυτόν θέλαμε, ο θεός θα μάς δεχθει, θα μάς συγχωρήσει, θα μάς καθαρίσει και θα μάς αγιάσει.

Μιά προσευχή: να ανοίξει ο δρόμος τής ζωής πού έζησαν οι άγιοι

Τελειώνοντας, παρακαλώ κι έσεϊς κι έγώ, όλοι μαζί, σήμερα πού γιορτάζουμε όλους τούς άγιους, νά τούς παρακαλέσουμε. Αυτόι γνωρίζουν πώς γίνεται αυτός ό άγώνας και γνωρίζουν κι έμας καλά, γιατί ήταν και αυτόι κάποτε σαν κι έμας, αλλά όμως αγιάσθηκαν, θεώθηκαν, έγιναν όμοιοι μέ τόν θεό. Γνωρίζουν επίσης ότι, αν αυτή τή στιγμή ύπάρχει αυτός ό κόσμος και δέν ήρθε άκόμη τό τέλος του, είναι διότι κάποιιο άκόμη πρόκειται νά δεχθοϋν τή χάρη τοϋ θεοϋ και νά αγιαστοϋν.

Τά γνωρίζουν οι άγιοι, και σήμερα πού τούς γιορτάζουμε όλους μαζί και τούς τιμοϋμε, νά τούς παρακαλέσουμε νά πρεσβεϋσουν στόν θεό για μάς, ώστε νά ανοίξει και για μάς ό δρόμος αυτός τής έπιστροφής: ό δρόμος τής πίστewς, τής μετανοίας, τής ταπεινώσεως, τής άσκήσεως και τοϋ άγώνα. Νά πρεσβεϋσουν νά ανοίξει ό δρόμος τής ζωής αυτής πού έζησαν οι ίδιοι τρέχοντας πίσω από τόν θεό, ώστε νά δεϊ ό θεός τίς ψυχές μας σέ μετάνοια και νά τίς δεχθεϊ, νά τίς καθαρίσει, νά τίς συγχωρήσει, νά τίς αγιάσει. Και νά ζήσουμε, άδελφοί μου, όσο παίρνει, όσο γίνεται, άγια σ 'αυτόν τόν κόσμο, και νά φύγουμε άγιοι από αυτόν τόν κόσμο.

Όλα αυτά σημαίνουν ότι, άμα δέν πάρεις αυτόν τόν δρόμο, είναι σαν νά άρνηϊσαι τόν Χριστό. «Όποιος μέ άρνηθεϊ», ειπε ό Κύριος, «ένώπιον τών ανθρώπων, θά τόν άρνηθώ κι έγώ, και όποιος θά όμολογήσει έν έμοί», δηλαδή ένωμένος μέ τόν Χριστό, στηριγμένος στόν Χριστό, ζώντας μέσα στόν Χριστό, πιστεύοντας στόν Χριστό, όμολογήσω κάγώ έν αυτώ. Και δέν θά έχει νά φοβηθεϊ τίποτε κανείς. Ό Χριστός σέ αγιάζει, και στό μεγάλο εκείνο δικαστήριο έν ήμέρα κρίσεως πού όλοι θά δικαστοϋν, θά δώσει μαρτυρία για σένα ό ίδιος ό Χριστός, ό όποιος θά είναι μέσα σου, έφόσον κι έσύ έδωσες τρόπον τινά μαρτυρία γι 'αυτόν σ 'αυτόν τόν κόσμο. Τό ότι ειμαστε στόν δρόμο τής αγιότητος σημαίνει ότι είναι μέσα μας ό Χριστός διά τής χάριτος τοϋ Αγίου Πνεύματος.

Τό θέμα τής έμφανίσεώς μας ένώπιον τοϋ θεοϋ, όταν φύγουμε από αυτόν τόν κόσμο, μάς βοηθάει νά τό καταλάβουμε καλύτερα αυτό πού λέει κάποιος άγιος: Όταν πηγαίνουμε στόν άλλο κόσμο, δέν

εΐμαστε εμεΐς πού εΐμφανιζόμαστε εΐνώπιον τουΐ Θεοϋ· πού νά εΐμφανιστοϋμε εμεΐς; Ο Χριστός πού εΐΐναι μέσα μας εΐμφανΐζεται, καΐ οΐ Θεός Πατέρας βλέπει τόν Χριστό, τόν Υΐό του, τόν αναμάρτητο Υΐό του, καΐ μᾶς βάζει στόν παράδεισο. Άλλά μέ τήν προϋπόθεση οΐτι οΐ Υΐός του από αύτή τή ζωή άκόμη εΐΐναι μέσα μας, κι εμεΐς εΐΐμαστε μέσα στόν Χριστό, καΐ εΐτσι οΐ άνθρωπος σώζεται, άγιάζεται.

Καΐ εϋχομαι, άδελφοΐ μου, οΐλοι μας νά σωθοϋμε καΐ νά άγιασθοϋμε.

Πηγή κειμένου : agia-triada-panorama.gr